ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ 2026

Κίνημα των Φοκολάρι
ΕΛΛΑΔΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

«Να έχετε θάρρος, γιατί εγώ έχω νικήσει τον κόσμο» (Ιω. 16, 33)

Ας το παραδεχτούμε: στο ιστορικό πλαίσιο στο οποίο ζούμε και από το οποίο μας φτάνουν κάθε μέρα όλο και πιο ανησυχητικές ειδήσεις, αυτός ο Λόγος μας φαίνεται σχεδόν εκτός τόπου. Πράγματι, όλα μας ωθούν να αποθαρρυνόμαστε, παγιδευμένοι ανάμεσα στην ανασφάλεια καταστάσεων που μας ξεπερνούν και στις προσδοκίες για επιτυχία που μας καθορίζουν.
Μέσα ακριβώς σε τέτοιες συνθήκες απευθύνεται σε εμάς το Ευαγγέλιο του Ιωάννη: οι απόστολοι είναι συγκεντρωμένοι γύρω από τον Ιησού, στο Τελευταίο Δείπνο. Μέσα στην ίδια σκηνή η αδελφική αγάπη και η προδοσία, η αυτοθυσία και το σκοτάδι του κακού εναλλάσσονται με δραματικό τρόπο. Ο Ιησούς τους μιλάει για τελευταία φορά για να τους προετοιμάσει για τη δοκιμασία του Πάθους, διαβεβαιώνοντάς τους παράλληλα ότι θα επιστρέψει. Τους προειδοποιεί ο ίδιος: «*μέσα στον κόσμο*», μπορεί να κατακλυστούν από καταιγίδες και απογοητεύσεις, αλλά σ' Εκείνον θα βρίσκουν πάντα την ειρήνη και την πληρότητα της ζωής.
Τα λόγια Του είναι μια υπόσχεση που φέρνει ελπίδα:

«Να έχετε θάρρος, γιατί εγώ έχω νικήσει τον κόσμο»

Έστω και αν οι εξωτερικές συνθήκες και οι αδυναμίες μας μάς κάνουν να νιώθουμε φόβο και πόνο, ο Ιησούς μας καλεί να εμπιστευτούμε τον εαυτό μας σ' Αυτόν, να αναγνωρίσουμε τα σημάδια της παρουσίας Του στη ζωή μας, ακόμα και σήμερα, ώστε να δούμε την πραγματικότητα με καινούργια ματιά.
Η Chiara Lubich γράφει: «*Αν υπάρχει μια μυστηριώδης πραγματικότητα στη ζωή μας, αυτή είναι ο πόνος. Ακόμη και όσοι βρίσκονται δίπλα μας και μας αγαπούν, συχνά δεν είναι σε θέση να μας βοηθήσουν να τον ξεπεράσουμε. Ωστόσο, μερικές φορές αρκεί κάποιος να τον μοιραστεί μαζί μας, έστω και σιωπηλά. Αυτό έκανε ο Ιησούς: πλησίαζε κάθε άνδρα, κάθε γυναίκα, μέχρι να μοιραστεί όλα όσα μας αφορούν. Ακόμη περισσότερο: πήρε επάνω Του όλους τους πόνους μας και έγινε πόνος μαζί μας, μέχρι να φωνάξει: "Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;" (Ματ. 27, 4)* [...] *Κάθε σωματικός πόνος, ψυχικός ή πνευματικός μου θυμίζει τον Ιησού, μου θυμίζει την παρουσία Του, το πρόσωπό Του. Μπορώ να πω: "Μέσα σε αυτόν τον πόνο, σ' αγαπώ εγκαταλειμμένε Ιησού. Εσύ είσαι αυτός που, κάνοντας δικό Σου τον πόνο μου, έρχεσαι να με επισκεφτείς. Σε υποδέχομαι λοιπόν, Σ' αγκαλιάζω!". Αν στη συνέχεια είμαστε πιο προσεκτικοί στο να αγαπάμε, να ανταποκρινόμαστε στη χάρη Του, να θέλουμε αυτό που ο Θεός περιμένει από εμάς κάθε στιγμή, να ζούμε τη ζωή μας για Εκείνον, τότενοιώθουμε ότι, τις*

περισσότερες φορές, ο πόνος εξαφανίζεται. Και αυτό επειδή η αγάπη φέρνει τα δώρα του Πνεύματος: χαρά, φως, ειρήνη».

«Να έχετε θάρρος, γιατί εγώ έχω νικήσει τον κόσμο»

Ας Τον αφήσουμε, ακόμη και στις σκοτεινές στιγμές της ζωής μας, να είναι Εκείνος που κάνει το καλό να νικά το κακό μέσα μας, που ξεπερνά τον πειρασμό να κλείσουμε την καρδιά μας και έρχεται κοντά με τους αδελφούς μας υπηρετώντας τους με αγάπη, τόσο στις μικρές καθημερινές πράξεις όσο και στην κοινωνική δέσμευση για το κοινό καλό.
Η αμοιβαία αγάπη μέσα στην κοινότητα μαρτυράει επίσης την παρουσία του Κυρίου και μας ενθαρρύνει. Αυτή είναι η εμπειρία που βίωσε ο νεαρός Χαβιέρ, καταγόμενος από τη Δομινικανή Δημοκρατία:

«Είχα πάει να επισκεφτώ τον ξάδελφό μου και αποφάσισα να σκαρφαλώσω σ΄έναν τοίχο στην αυλή, αλλά αυτός γκρεμίστηκε πάνω μου, τσακίζοντάς μου το δεξί μου πόδι. Στο νοσοκομείο, είπα στους γονείς μου ότι δεν θα άντεχα να υποφέρω τον πόνο. Ο πατέρας μου είπε με τρυφερότητα: "Είναι σαν να μοιράζεσαι τον πόνο του Ιησού: προσπάθησε να τον αγκαλιάσεις". Όταν ξύπνησα, συνειδητοποίησα ότι δεν είχα πια το πόδι μου! Στην αρχή, έκλαψα πολύ, αλλά έπειτα, σιγά-σιγά, ένιωσα μια εσωτερική ηρεμία, πεπεισμένος ότι ο Θεός είχε ένα σχέδιο για μένα.
Χάρη στην αγάπη και τη στήριξη των νέων της κοινότητάς μας και άλλων ανθρώπων από όλο τον κόσμο, έχω πλέον ένα προσωρινό προσθετικό μέλος και, σε λίγους μήνες, θα έχω ένα μόνιμο. Η ζωή στο σπίτι έχει επιστρέψει σταδιακά στην κανονικότητα. Βοηθάω στις οικιακές δουλειές, είμαι κοντά στην οικογένειά μου και κατάφερα μάλιστα να ολοκληρώσω τις σπουδές μου με εξαιρετικά αποτελέσματα. Όλη η οικογένειά μου, οι φίλοι μου και το προσωπικό του νοσοκομείου εντυπωσιάστηκαν από την ψυχραιμία και τη θετική στάση που προσπάθησα να διατηρήσω κατά τη δοκιμασία αυτή».

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής